

Dessi Hedin

I STRID FÖR FRIHET

DEL 1

En tysk åt alla

och klubbar, de som ska föregå med gott exempel! Men som alltid är det spriten som ställer till det, så ett litet förbud mot de allra starkaste dryckerna kanske vore på sin plats? Åtminstone efter klockan sex på kvällen? *Ja, natürlich*... det skulle säkert ha dämpande effekt på heta känslor!

15 mars

I nästan två månader har Lucien väntat på att få göra nytta för partiet genom direkt aktion. Men bortsett från eviga möten med information från ledningen, antingen vid köksbordet eller i hörnet på *Chez Michel*, har dag och natt inte bestått av annat än hårt slit i koldepån, tryckning och distribution av flygblad samt uppsättning av klisterlappar med anti-kapitalistiska budskap. När Tante Anne denna lördag kallar de tre unga kamraterna till sig förväntar han sig att det ska bli ett möte som alla andra. Men då han reser sig från sängen bakom lönnväggen, möter upp i köket och slår sig ned med Jules och Didier, tysta bredvid Anne, upptäcker han att hon är rödgråten.

– Pojkar, säger hon ansträngt, ... jag har nåt att berätta ... skulle helst inte behöva göra det men känner att jag måste ... för att vi hela tiden ska påminna oss om säkerhetsaspekten.

– *Madame*, undrar Didier, ... vad är det som hänt?

– Dom har tagit fem kamrater inne på basen ... för ”uppviglande propaganda” ...

Först får de tre unga männen något chockat i blicken. Därefter ser de stadigt på varandra.

– ... måtte bara polisen visa lite respekt för en gångs skull, muttrar Anne och får upp en näsduk ur fickan.

Plötsligt hörs en knackning, hon reser sig, går för att öppna och pratar lågmält med någon. När dörren stängs går hon till sovrumshörnet, lyfter golvplankan och står strax i köksdörren med en Browning Hi-Power 35 i handen. Medan glimten vaknar i Jules blick och Lucien gör stora ögon får Didier något bistert över sig.

– Det är bråk, muttrar Anne, ... på *Bar La Fontaine*... dom behöver hjälp...

Och medan hon räcker pistolen till Lucien:

– ... det får bli din kväll... du som kan det här med vapen.

Han reser sig och tar emot vad som är en av världens mest pålitliga pistoler, den bästa av alla enkelverkande och halvautomatiska nio-millimeters, med överlägsen ergonomi samt vikt och design som gjord för att dölja och bära med sig. Tack vare dess perfekta balans mellan pipa och kolv är det också en av världens enklaste att hantera, och där Lucien står i köket njuter han av att för första gången på länge få sluta fingrarna om en pistolkolv. Med van hand trycker han ut magasinet, ser att det är fullt, kör in med en smäll och pressar tummen mot säkringen innan han rycker åt sig rocken, rusar genom dörren och nedför gatan med vapnet innanför bältet och kamraterna vid sin sida.

På baren råder kaos. Tre soldater i slagsmål med arbetare, alla mer eller mindre berusade, gäster som förskräckt trycker längs väggarna, kastade stolar och omkullvälta bord. Längs golvet, inför en förtvivlad bartender, flyter ett hav av öl och lambig, blod och glassplitter. När de hejdar sig innanför dörren säger Jules lågt till en pojke:

– Håll koll på gatan!

Lucien ser sig om, men ingen av arbetarna tycks beväpnad och förmodligen har de aldrig hållit i ett vapen. Det blir han mot tre soldater. Vid dörren väntar han med pistolen bakom ryggen... *bordel de merde*, just en snygg liten trio, A, B och C, *eh oui*... då A vinglar ut ur slagsmålet och blir stående med handen mot hölstrét. När Lucien upptäcker hans blick, hotfullt vänd mot slagskämparna, tar han fram pistolen, hör gästerna flämta till, men stänger av och låter sig inte störas. Istället är det Jules som får tyst på dem med en irriterad gest och som sedan ger honom en förväntansfull blinkning.

Efter det metalliska klicket av mantelrörelsen ligger första patronen i loppet. Och då, ett stilla ögonblick med vapnets tyngd i

sin hand... *oh, putain, chérie*, du och jag, ett satans mirakel, är vad vi är, och vi ska ta dom, *oui merde*, det ska vi... innan han lyfter blicken mot A. Med pistolen i tvåhandsgrepp ställer han sig med fötterna isär, och samtidigt som A får upp sin Walther drar han ett djupt andetag med siktet mot hans panna. Han håller andan, kramar avtryckaren, skottet går, träff, ben och blod, och redan när A faller ligger siktet mot B. Nytt skott, folk skriker, kastar sig bort, in mot väggen och ned på golvet, medan C, bakom ett omkullvält bord, får iväg ett skott, sedan ännu ett. Lucien nuddas, höger arm, spritter till och tappar fokus, men när nästa slår i väggen tömmer han magasinet mot bordsskivan, *bang! bang! bang!* ... Träflisor yr, tomhylsor klirrar, metall mot golv, medan tysken peppras, skott efter skott, rycker till, faller och allt blir tyst.

Med blicken mot kropparna och blodet på golvet sänker han pistolen... *putain*, vilken sjuhelvetes jävla ritt, bara ta dom en efter en, som en jävla kung, *quoi*, kung över liv och död, så förbannat skönt... men känner Jules grepp om sin arm och stapplar med in genom baren. Innan han dras ut kastar han en sista blick över axeln mot de döda, mot bargästerna som flyr ut på gatan och OS-truppen som väller in, unga män som vet vad som ska göras och som bär ut kropparna på bakgården.

Därute, med sin blodiga hand krampaktigt om pistolen, lutar han sig flåsande mot väggen, blundar och andas djupt. Vid hans sida dyker Jules upp, nu med en Walther vid bältet och ännu en i handen som han låter glida ned i Luciens rockficka. Slutligen drar han fram en sönderriven diskhandduk och knyter åt runt hans arm.

– Snyggt jobbat, Luc! flinar han med en ryggdunk, ... du fick iallafall lära dig nåt vettigt i marinen! Fast synd på rocken!

Långsamt släpper han greppet om pistolen, och medan OS-killarna samlas runt kropparna torkar han handen mot byxorna.

– Vad gör vi med dom? undrar någon.

– Havet, föreslår en annan, ... så dom åker ut med tidvattnet... bara vi får tag i kärra.

– Michel ställer säkert upp, inflikar Didier, ... och *les boches* är ju vana att se han köra omkring.

En stund senare ligger kropparna gömda på flaket till Michels transportbil, och när den rullar iväg, diskret följd av OS-truppen på cykel, får Jules och Didier med sig Lucien hem genom gränderna. Men när de kliver in genom dörren är han alldeles tom i blicken. Tante Anne, som alltid glad att se dem, upptäcker skadan och hans trasiga rock, och mörknar.

– Hämta dr. Lefevre, muttrar hon och börjar lossa handduken om såret.

Samtidigt som han bryskt vaknar till reser sig Didier och går mot hallen innan han hejdar sig och kommer tillbaka. När han får upp Walthern och lägger på köksbordet gör Anne ett förtjust utrop, tar upp pistolen, och skiner som ett barn på julafton medan hon vrider och vänder på den. Då tittar Jules och Lucien roat på varandra, tar flinande upp de två andra och lägger på bordet med en smäll.

– Oooh, bra gjort, pojkar! skrattar hon, ... nu kan ni ha er alldeles egen triangel! *Nickel!*

25 mars

På Ackermanns skrivbord växer högarna och bakom dem blir han allt mer hålögd. Allt är Brestbornas fel! Han skulle inte bli ett dugg förvånad om hans överordnade snart får klagomål på sig från *Herr Feldkommandant* i egen hög person. Men han ska minsann visa vilket krävande arbete de utför, han och *der Kreiskommandant!* Och det bästa brukar ju vara att skriva, *oder?* Nu är ju inte skriftspråket hans starkaste sida men några dagboksanteckningar ska han väl få ihop? *Ja, sicher!* Ur dokumentsskåpet tar han fram en av alla tomma skrivböcker, fattar pennan och söker i minnet efter mars månads bottennapp.

Först och främst det som hände i morse, nära och bra i tid. Nu var det ju visserligen en struntsak, men ändå. Hans män fick ta